

Michelle Paver

De tand van de slang

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Serpent's Tooth

Uitgave

This edition is published by arrangement with Transworld Publishers,
a division of The Random House Group Ltd.

All rights reserved.

Copyright © 2005 by Michelle Paver

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Milly Clifford

Omslagontwerp

www.AMVP.NET Annemarie van Pruysen

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Robin Matthews

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4163 8

ISBN 978 90 443 4164 5 (e-book)

D/2013/8899/92

NUR 302

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

1

Landgoed Eden, Jamaica, 1912

Belle had nooit iets zo graag willen hebben als de zwarte onyx inktkoker. Lyndon Traherne zei dat ze die nooit zou winnen omdat ze maar een meisje was, maar hij vergiste zich. Ze zou de eerste prijs vlak onder zijn neus vandaan halen en de inktkoker aan papa cadeau doen, en samen zouden ze hem op zijn bureau zetten, waar hij hoorde.

Papa verdiende zonder meer het beste. Hij was altijd aan het werk op het landgoed – in het ketelhuis of op de suikerrietvelden – maar hoe laat hij ook thuiskwam, hij kwam haar altijd welterusten kussen. Dan deed ze alsof ze sliep en lag ze te wachten op het kriebelen van zijn snor, de geur van paarden en gebrande suiker die om hem heen hing. En als ze de nachtmerrie had gehad, liep ze naar zijn werkkamer en dan gaf hij haar een bodempje rum met water en een trekje van zijn sigaar. Dan nestelde ze zich op het Turkse tapijt onder het olieverfschilderij van het grote huis in Schotland en stelde hem onmogelijke vragen over roodborstjes en sneeuw.

Dus móést ze wel de hoofdprijs winnen van het gekostumeerd bal voor jongeren van de Historische Sociëteit. Haar kostuum moest het mooiste van heel Trelawny worden. Van de hele Noordkant. Van heel Jamaica.

Om het geheel een dramatisch tintje te geven, kondigde ze aan dat ze als fee zou gaan, terwijl ze in werkelijkheid van plan was om een verrassende entree te maken als duivel. Ze had het helemaal uitgedacht. Ze had haar zakgeld opgespaard en stiekem op de markt van Falmouth een lap vuurrode zijde gekocht. Alle details stonden haar duidelijk voor de geest: de horens, de staart, de flakkerende vlammen van de hel. Het zou volmaakt worden.

Op de dag voor het bal stond ze woedend en in tranen te midden van verknoeide lappen stof en verfrommelde horens van draadgaas.

Haar moeder kwam binnen en wierp haar een onderzoekende blik

toe. 'Waarom heb je me niet gevraagd of ik je wilde helpen?' vroeg ze kalm.

'Omdat ik het alleen wilde doen.'

Haar moeder beet op haar lip en bekeek de overblijfselen. Ze zag er moe uit. Haar donkere haren piekten uit haar wrong. Dit was de eerste keer dat zij het jongerenbal organiseerde, en ze wilde dat het een succes zou worden. Maar hun huis op Eden was eigenlijk niet groot genoeg, dus hadden ze de meubels van de veranda gehaald en in de tuin een tentzeil gespannen. Ze was al dagen in de weer. Daarbij had de tweeling ook nog eens last van buikkrampen.

Belle voelde een steek van schuld dat ze het haar nu nog moeilijker maakte. 'Het geeft niet,' mompelde ze terwijl ze in de richting van een van de horens schopte. 'Het is mijn eigen schuld omdat ik als duivel wilde gaan. Ik ga wel als zo'n stomme fee.'

Haar moeder bukte zich en raapte een lap rode zijde op. 'Je bent altijd zo hard voor jezelf.'

Belle stak haar onderlip naar voren. 'Omdat ik het verdien.'

'Welnee. We kunnen mijn oude peignoir gebruiken. Die papa in Kingston had gekocht en die me niet paste, weet je nog? Dan kunnen dit vlammen worden.' Ze hield de lap op. 'Een mooie vlammenruche om die boezem te verbergen waar je je zo voor schaamt.'

Belles gezicht gloeide. Daar had ze zich inderdaad zorgen om gemaakt.

'Maar je moet wel helpen,' zei haar moeder. 'Jij maakt de horens, de staart en de hoeven.'

'Hóéven?' zei Belle.

'Ja, natuurlijk. Alle duivels hebben hoeven.'

Op de een of andere manier was het kostuum op tijd klaar en het zag er prachtig uit. Lagen van glinsterende, rode vlammen. Dikke, rode horens van vilt op een diadeem. Vernuftige kleine hoeven van rood satijn die over haar knooplaarsjes pasten. En het mooiste van alles, een gevorkte staart waarmee je ballonnen, en Lyndon Trahernes trots, kon doorprikken.

Maar op de ochtend van het feest sloeg het noodlot toe. Belle kreeg haar maandelijkse krampen, wat haar moeder haar *petit ami* noemde. Een rare naam voor bloed en buikpijn en afschuwelijke gêne.

Ze zei tegen haar ouders dat ze hoofdpijn had, en pakte stiekem

een pijnstillend poeder uit de kast in het badhuis. Ze wilde niet dat iemand het wist. Ze vond het vreselijk om volwassen te worden.

‘Maar je bent bijna veertien,’ zei haar moeder wanneer ze Belle probeerde over te halen om zich volwassen te kleden, of voorzichtig repte over kostschool in Engeland.

‘Dertien en vijf maanden,’ snauwde Belle dan terug. ‘Dat is nog lang geen veertien.’ Maar zelfs dertien klonk al te oud.

Ze lag ineengedoken op haar bed, en keek hoe de boomvarens zachtjes tegen de latten van de jaloezieën zwaaiden. Ze hoorde de slippers van de bedienden over de tegels kletsen, en het sjirpen van insecten onder de dakranden.

Ze voelde zich gemangeld vanbinnen. En dat was nog niet het ergste. Sinds ze de krampen had gekregen, had ze een vreselijke obsessie ontwikkeld, een onweerstaanbare drang om zich elke man die ze zag, zonder kleren voor te stellen. Het maakte niet uit wie het was. Oude Braverly, de kok, haar knappe oom Ben, en zelfs papa!

En ze wist heel goed wát ze zich moest voorstellen, want vorig jaar had ze een groep landarbeiders gezien die afkoeling zochten op de zwemplek bij Arethusa Road. Destijds zagen ze er zo blij uit dat ze jaloers was geweest op hun ongedwongenheid. Maar enkele maanden later, toen de krampen waren gekomen, bleef de herinnering haar achtervolgen. Het was vreselijk. Schandalig. Er moest iets erg mis zijn met haar.

Ze sliep bijna de hele ochtend. Daarna voelde ze zich iets beter, kleepte zich aan en ging naar het feest.

Ze won de hoofdprijs niet.

Iedereen was het erover eens dat haar kostuum het allermooiste was. Mooier dan dat van Dodo Cornwallis als hartelijke fee met grote voeten; mooier dan dat van Sissy Irving als slimme, kleine Pierrot, en zelfs mooier dan dat van Lyndon Traherne als jockey, in een echt jockeykostuum dat speciaal voor hem was gemaakt, met echte sporen en zachte laarzen van Italiaans geitenleer.

Maar Lyndon was degene die won.

‘Omdat,’ zei de oude mevrouw Pitcaithley, de voorzitter van de jury, ‘jongens wel jockey kunnen zijn, maar meisjes geen duivel.’

Haar moeder keek ongerust naar Belle, maar die was te trots om haar gevoelens te tonen. Ze forceerde een glimlach en gaf mevrouw

Pitcaithley een hooghartig knikje, terwijl ze in gedachten met papa's geweer op Lyndon richtte en een groot gat schoot in zijn smalle, in zijde gehulde borstkas.

Hij had de inkkoker niet nodig! Zijn vader was de rijkste man van Trelawny. Lyndon kon wel tien inkkokers kopen van zijn zakgeld. Hij zou deze vast gewoon kwijtraken op de stoomboot als hij terugging naar kostschool.

Omwille van haar moeder bleef Belle onder het tentzeil theedrinken met de andere kinderen. Ze wist zelfs een stuk taart van zoete aardappel met kokossiroop naar binnen te krijgen. Pas toen dominee Prewitt de toverlantaarn klaarzette, vluchtte ze weg.

Ze volgde het pad langs de rivier, door de bedompte groene tunnel van reuzenbamboe, tot ze haar speciale plekje bij de geestenboom bereikte.

Haar hart bonsde van woede. Ze trok haar kous naar beneden en krabde aan een tekenbeet op haar knie tot die begon te bloeden. Toen greep ze een handvol siergember en drukte die plat. Ze ademde de scherpe, kruidige geur diep in. Waarom had ze ervoor gekozen om de duivel te zijn? Als ze een ander kostuum had gekozen, zou ze gewonnen hebben en dan had papa zijn inkkoker gekregen. Het was allemaal haar schuld.

Muskieten gonsden rond haar oren, maar ze liet zich gewoon door ze steken. Het raspen van de krekels was oorverdovend. Ze verwelkomde het. In de verte kon ze het geroezemoes van het feest horen. Ze knarsetandde. Ze hoorde daar niet. Ze kende de regels niet.

'Meisjes kunnen geen duivel zijn.' Waarom had ze dat niet geweten?

'Omdat je stóm bent,' zei ze hardop. Ze hief haar hoofd en keek woedend naar de uitgespreide takken van de geestenboom.

Het was maar een jonge boom – lang niet zo hoog of angstaanjagend als de oude katoenboom op Overlook Hill – maar hij was van haar, en ze voelde zich veilig in de inhammen van de stevige stam, met de donkerblauw bloeiende thunbergia en de witte sterjasmijn die zich om zijn takken slingerden, en de grote, groene kevers die over de stam marcheerden. Iets van haar woede loste zich op en verdween.

Ze streek met een hand over de ruwe bast. Haar huid bleef achter iets hangen, en ze vertrok haar gezicht van pijn.

Het was de kop van een spijker die in de stam was gehamerd. Iemand was weer eens bezig geweest met zwarte kunst. Misschien een van de McFarlanes, moeder of dochter, die door een kleine pachter was betaald om de schaduw van iemand te vangen, of een liefdesbezwoering uit te spreken.

Haar hand was gaan bloeden door de spijker. Belle keek er met een lelijk gezicht naar. Toen drukte ze haar hand op het roestige ijzer om zichzelf nog meer pijn te doen. Dat zal je leren, zei ze tegen zichzelf. Je hebt het verkeerde kostuum gekozen en daardoor krijgt papa zijn inktkoker niet...

'O, nee toch,' zei een stem achter haar. 'Doe jezelf geen pijn. Alsjeblieft.'

Ze draaide zich snel om en knipperde met haar ogen van verwarring.

Het was meneer Traherne, de vader van Lyndon. Hij woonde niet vaak bijeenkomsten van de Historische Sociëteit bij, maar hij was naar Eden gekomen om haar moeder, die hij altijd had bewonderd, een plezier te doen.

'Hoe maakt u het, meneer Traherne,' zei Belle beleefd. Ze vroeg zich af hoeveel hij had gehoord, en ze voelde een blos opkomen.

Hij knikte even hoffelijk, en nam weer een trekje van zijn sigaar. Hij zat op de bank die papa voor haar had gemaakt voor haar verjaardag. Belle had hem niet gezien, omdat ze allebei aan een andere kant van de stam hadden gezeten.

'Is dit je heiligdom?' vroeg hij. 'Neem me niet kwalijk dat ik dan op verboden terrein ben gekomen.'

Ze schudde haar hoofd, niet op haar gemak.

'Jammer van de prijs,' vervolgde hij, en tot haar verbazing klonk hij alsof hij het meende. 'Je keek... terneergeslagen toen ze de prijs aan Lyndon toekenden.'

Ze voelde zich opgelaten maar ook gevleid dat het hem was opgevallen. En ze vond het prettig dat hij tegen haar praatte alsof ze volwassen was.

Ze duwde met haar hak tegen de grond, en haar rode, gespleten hoef zakte weg in de zachte laag van rottende bladeren. 'Het kwam omdat...' begon ze, 'omdat ik niet wist dat meisjes geen duivel kunnen zijn.'

Meneer Traherne grinnikte. 'O, maar dat kan wel!'

Ze begreep niet goed wat hij bedoelde.

Hij vroeg of ze last had van de rook van zijn sigaar en ze zei nee, en dat ze af en toe een trekje van papa's sigaar mocht nemen.

'Ik zal je de mijne maar niet aanbieden,' zei hij met een glimlach. 'Die is veel te sterk. Je zou er misschien ziek van worden.'

Ze vroeg zich af of hij bedoelde dat papa's sigaren te slap waren naar zijn smaak, en toen hield ze zichzelf voor dat ze niet zo dom moest doen. Hij probeerde alleen maar een gesprek gaande te houden. 'Toen ik nog klein was,' merkte ze spontaan op, 'wilde ik eigenlijk liever een jongen zijn.'

Hij trok een wenkbrauw op. 'O ja?'

Ze knikte. 'Iedereen moest me Bill noemen, en ik vertikte het om jurken te dragen of met poppen te spelen. Dat was nadat mijn broertje was gestorven en ik vond... nou ja, dat ik eigenlijk een jongen moest zijn. Om het goed te maken voor mijn vader.'

Hij knikte begripvol.

Ze klemde haar lippen op elkaar en ging op het puntje van de bank zitten terwijl ze haar staart voorzichtig naast zich vlijde.

Hij bood aan om haar hand te verbinden met zijn zakdoek, en ze bedankte hem. Zwijgend bleven ze naast elkaar zitten, maar het was geen pijnlijke stilte. Belle keek toe terwijl hij kringetjes rook over de rivier blies. Het was april en het zou nog weken duren voor de regens kwamen, dus was de Martha Brae een langzame, modderige, grijsgroene stroom die een beetje bedorven rook. Maar Belle was eraan gewend en meneer Traherne leek het niet erg te vinden.

Ze wierp een schuchtere blik op hem. Hij was heel oud, minstens zestig, en werd door iedereen als de machtigste man van de Noordkant beschouwd. Maar ze had eigenlijk nooit eerder aandacht aan hem geschonken. Ze vond het een opluchting dat hij zo oud was. Bij oude mannen stelde ze zich niet steeds voor hoe ze er naakt zouden uitzien. Dat kon ze gewoonweg niet.

Ze vond dat hij wel een aardig gezicht had. Hij had sterke, bijna Romeinse gelaatstreken, met zilverwit haar en een witte snor, en iets uitpuilende, lichtblauwe ogen.

Ja, dacht ze, een Romeinse senator. Ze stelde zich voor hoe hij statig door het Forum liep en wetten samenstelde.

‘Weet je,’ merkte hij met iets opgekrulde, rode lippen op, ‘dat je niet alleen terneergeslagen keek toen mijn zoon de prijs in ontvangst nam. Je keek heel even alsof je hem wilde vermoorden.’

Ze deed haar mond open om te protesteren, en deed hem toen weer dicht. ‘Ik zou het nooit echt gedaan hebben,’ mompelde ze.

Hij lachte. ‘Niet eens een poging om het te ontkennen! Dat mag ik wel. Je vindt het blijkbaar leuk om regels te overtreden.’

Was dat zo? Ze had er nooit eerder over nagedacht.

‘Maak je maar geen zorgen,’ zei hij vriendelijk. ‘Alle meisjes vinden het leuk om regels te overtreden. Dat ligt in hun aard.’

Belle fronste haar wenkbrauwen. ‘En jongens dan?’

Weer lachte hij. ‘O, die máken de regels.’

Dat leek heel oneerlijk, maar misschien was het onbeleefd om dat te zeggen.

Opeens stond meneer Traherne op. ‘O, kijk eens, een gele slang!’

‘O! Waar? Waar dan?’

Hij gebaarde met zijn sigaar en legde toen een hand op haar schouder om haar een beetje naar rechts te draaien. ‘Aan de andere kant van de rivier, onder de heliconia, zie je?’

‘O, ja! Ik zag nog net zijn staart!’ Ze was in de wolken. Het bracht geluk als je een gele slang zag, en het was alweer twee jaar geleden dat ze haar laatste had gezien, toen haar oom haar mee op jacht had genomen in de Cockpits.

Dat was zo’n mooie dag geweest. De tweeling was pas geboren en ze voelde zich een beetje buitengesloten. En toen opeens kwam haar oom van Fever Hill en hij had haar een hele dag meegenomen. Ze hadden een picknickmand meegenomen en waren helemaal over de heuvels gereden, en ze was trots toen ze hem zo goed zag paardrijden, want Ben Kelly was de beste ruiter van Trelawny, zelfs nog beter dan papa. Ze hadden gescholden tegen de kraaien tot ze slap waren van het lachen, en hij had haar leren springen.

Ze zat daar net aan te denken toen ze de hand van meneer Traherne langzaam van haar schouder onder de halslijn van haar jurk tot op haar borst voelde glijden.

Hij zei niets. Zij evenmin. Ze verstijfde, kon niet naar hem kijken, niet ademen.

Houd je heel stil, zei ze tegen zichzelf. Kijk recht voor je uit. Doe

of je niets hebt gemerkt. Dit is een vergissing. Zijn hand is per ongeluk uitgegleden en hij weet het nog niet. Als je je heel stil houdt, merkt hij het wel en dan haalt hij zijn hand weg. En dan kunnen we doen alsof het nooit is gebeurd.

Ze keek strak voor zich uit naar de grote, gebogen, dieprode bloemen van de heliconia aan de overkant van de rivier.

Maar het zijn helemaal geen bloemen, dacht ze vol afschuw. Het zijn klauwen. Bloedrode klauwen die vlees verscheuren.

Een verstikkende stank van verrotting steeg op van het groene water. Ze voelde zich misselijk. Ze wankelde. De zware hand hield haar tegen en drukte pijnlijk tegen haar borst.

Dit is een vergissing, hield ze zichzelf steeds maar voor.

Ze probeerde een toevlucht te zoeken in die gedachte, om te verdringen wat er gebeurde. Vergissing, vergissing, vergissing.

Het was verstikkend in de tunnel van bamboe. De krekels maakten een oorverdovend lawaai. De bittere geur van zijn sigaar benam haar de adem.

Ze schrok op door het plotselinge gelach van de feestgangers.

Langzaam trok hij zijn hand terug. 'Ik vraag me af,' zei hij kalm, 'of we hem weer zullen zien als we hier stilletjes blijven wachten? De gele slang. Wat denk je?'

Ze klemde haar handen samen om het beven te laten ophouden. Ze probeerde iets te zeggen, maar haar tong bleef aan haar verhemelte plakken.

Uit haar ooghoek zag ze dat hij zijn sigaar in de rivier gooide. Toen haalde hij een zilveren doos uit zijn jaszak, opende die en nam er een nieuwe sigaar uit. 'Ach,' vervolgde hij op dezelfde nonchalante toon. 'Je zult die arme Lyndon wel een vreselijk uilskuiken vinden, maar eigenlijk is hij een grote bewonderaar van je.'

Ze probeerde te slikken. Waar had hij het over? Wat bedoelde hij?

Hij zuchtte. 'Dat had ik je eigenlijk niet mogen vertellen. Arme kleine Lyndon. Wat zou hij zich generen als hij het wist.'

Ze keek toe terwijl hij zijn sigaar aanstak. Hoe hij zijn ogen tot spleetjes kneep tegen de rook, en zijn lucifer in de rivier gooide. Ze zag het doelbewuste, zelfverzekerde gebaar waarmee hij mikte.

'Je moet heel aardig zijn,' vervolgde hij, 'en me beloven dat je het geheim zult houden. Wil je dat voor me doen?'

Er viel een stilte.

Ten slotte sloeg ze haar ogen naar hem op.

Hij keek glimlachend op haar neer terwijl hij op haar antwoord wachtte. Zijn gezicht zag er net zo uit als voorheen, joviaal en met lachrimpeltjes om de lichtblauwe ogen. Totdat je de pupillen zag, die leeg en zwart waren als die van een geit.

Het móét wel een vergissing zijn geweest, prentte ze zichzelf in. Hij heeft het gewoon niet gemerkt...

'Dus wat zeg je ervan? Zul je een braaf meisje zijn en ons geheim bewaren?'

Ze keek hem aan en knikte langzaam.

'Goed zo. Kom, dan gaan we kijken of ze nog wat thee voor ons hebben overgelaten.'

2

'O, zeg alsjeblieft dat je komt,' smeekte Dodo Cornwallis. 'De Palairrets geven fenomenale zwemfeesten, en iedereen komt.'

'Daarom ga ik niet,' zei Belle.

Dodo wierp haar een verontruste blik toe. 'Vanwege Lyndon Traherne?'

Belle aarzelde. 'Eigenlijk wel.'

Dodo knikte meelevend. 'Echt pech, van die prijs.'

'Mm,' zei Belle. 'Pech.'

Dodo stond op en liep naar de balustrade. 'Ik zou zo graag willen dat je je bedenkt.'

Ze zag er zo teleurgesteld uit dat Belle zich bijna liet vermurwen. 'Ik heb gewoon geen zin in zwemmen,' zei ze.

'Dat begrijp ik,' zei Dodo vlug. 'En ik begrijp ook waarom je liever hier wilt blijven. Het is hier zo prachtig.'

Belle legde het fotoalbum weg en ging bij haar nieuwe vriendin staan. Ze probeerde de tuin te zien door de ogen van een Engels meisje dat voor het eerst een vakantie in de tropen doorbrengt. Maar het lukte haar niet. Het zag er helemaal niet prachtig uit.

Vanaf de plek waar ze stonden, liep de trap met z'n dubbele bocht van stoffige, witte treden omlaag tot in een wirwar van boomvarens, loodkruid en gemberlelies, rond een dor, bruin gazon dat afliep naar de Martha Brae. Aan de overkant van de rivier, vormde de Eden Road een rode snee door de rietvelden in de richting van Falmouth en de zee. De zon was onverbiddelijk heet. Het gras verpieterde onder je ogen.

Wat is hier zo prachtig aan? dacht Belle.

En toch was ze dol op Eden. En vond ze het vreselijk dat ze zich zo voelde. Maar ze kon er niets aan doen. Er waren twee weken verstreken sinds het jongerenbal, en alles leek anders. Wat mankeerde haar?

Dit was haar thuis. Ze was geboren in dit luchtige, vervallen, oude

landhuis. Ze had haar eerste stappen gezet op deze brede veranda, achter kolibries aan gejaagd en geprobeerd een duizendpoot op te eten. Maar nu voelde ze zich van dat alles afgesneden. Geïsoleerd. Alleen.

Doe niet zo dom, zei ze voor de zoveelste keer tegen zichzelf. Meneer Traherne wist niet wat hij dééd. Dat kan niet. Dat slaat nergens op.

Ze keek hoe de tweeling rond het huis over het gazon waggelde, achter Scout aan, de grote Engelse bulldog. Douglas haalde hem als eerste in en gaf een smakzoen op de grote, gerimpelde zwarte kop. Scout onderging het geduldig, terwijl hij hijgend kwispelstaartte. Lachlan was nu bij Douglas, greep de achterkant van diens matrozenpakje en trok. Beide peuters vielen achterover in het gras en begonnen luidkeels te huilen. Poppy, hun kindermisje, keek kalm toe en verbeet een glimlach. Scout probeerde Lachlan overeind te duwen met zijn snuit.

Belle keek naar haar broertjes en probeerde enig gevoel voor ze op te roepen, maar het lukte haar niet. Ze voelde zich niet eens meer familie van hen.

En ze had gelogen tegen Dodo. Ze was dol op zwemmen en ze wilde maar wat graag naar het zwemfeest van de Palairets in Salt River gaan. Maar ze kon het niet riskeren. Elke keer als ze eraan dacht dat ze meneer Traherne weer zou zien, draaide haar maag zich om.

En toch moest ze steeds aan hem denken. Hij was zo áárdig geweest. Hij had tegen haar gepraat alsof ze volwassen was. Hij had moeilijke woorden gebruikt en aangenomen dat ze die zou begrijpen. Hij had naar haar geluisterd. Hoe kon hij zich zo afschuwelijk vergist hebben?

‘Is dit je vader toen hij jonger was?’ vroeg Dodo achter haar. Ze zat weer op de bank met het fotoalbum op haar knieën.

Met tegenzin ging Belle weer naast haar zitten. Het fotoalbum was haar idee geweest. Hoe moest je anders een meisje bezighouden dat bang was voor bidsprinkhanen en met poppen speelde? Je kon moeilijk met haar in de heuvels op kraaien gaan schieten.

“Kapitein Cameron Anthony Lawe,” las Dodo, terwijl ze met haar vinger het fraaie, schuine handschrift van Belles moeder volgde. “Suakin, 1882.” Ik wist niet dat je vader in het leger had gezeten.’

Dodo's eigen vader was luitenant-kolonel in Bengalen. 'Waarom is hij uit het leger gegaan?'

'Dat weet ik niet precies,' zei Belle. 'Hij was in Soedan en toen gebeurde er iets heel ergs. Maar het was niet zijn schuld.'

'Jeetje,' zei Dodo. Ze bestudeerde de foto met kalme afgunst. 'Wat is hij knap. Mijn vader is gewoon dik en kaal. Tenminste, toen ik hem de laatste keer zag, en ik neem aan dat het er niet beter op is geworden.' Ze sloeg weer een blad om. 'Dit is toch je oom? Ik herken hem van die polowedstrijd.' Ze zuchtte. 'Wat is hij toch knap.'

Belle fronste haar wenkbrauwen. Ze vond het niet fijn om haar vader en oom als knappe mannen te beschouwen. Ze waren gewoon papa en Ben.

'Sissy Irving zegt dat je oom vroeger een stálknecht was,' zei Dodo op ongelovige toon. 'Ze zegt dat hij voor meneer Traherne werkte, dat ze ruzie kregen en dat hij toen is weggegaan. Maar dat kan toch niet waar zijn?'

Belle beet op haar lip. 'Het is wel waar.'

Dodo's blauwe ogen werden groot. 'Jeetje,' zei ze weer. 'Maar hij is nu toch rijk? Ik bedoel, dat nieuwe huis dat ze aan het bouwen zijn... Ik zag het toen we langs hun landgoed reden. Hoe is hij aan al dat geld gekomen?'

'Dat weet ik niet,' zei Belle.

Dodo sloeg weer een blad om. 'Wat bof jij. Jouw familie is gewoonweg éinig. Een tante die zo knap is dat ze in ziekenhuiscommissies zit, een mooie moeder die fotografeert. Daarbij vergeleken is mijn familie zo sáái!'

'Welnee.'

'Jawel. Mijn tante fokt alleen maar van die stomme jachthonden. Die heeft ze liever dan mensen. Mijn zusje is te klein dus aan haar heb ik niets, en mijn broers zijn afschuwelijk. Zij hebben me de bijnaam Dodo gegeven, omdat ik zo'n afschuwelijk grote neus heb.'

'Ik vind je juist mooi,' zei Belle met overtuiging.

Dodo knipperde met haar ogen. 'Jeetje. Bedankt.'

Belle meende het. Ze benijdde Dodo om haar muisbruine haar en kleurloze wenkbrauwen en haar langwerpige, smalle gezicht. Dodo was zo Engels en welopgevoed. Vergeleken bij haar voelde Belle zich donker en grof.

Ze wierp een blik op het album. Ze zag een foto die haar moeder had gemaakt. Daar stonden Belles tante en oom op; ze zaten naast elkaar en glimlachten alsof ze om een grapje lachten. Ben was donker omdat zijn familie uit Ierland kwam, maar tante Sophie had lichtbruin haar en ondeugende, lichtbruine ogen en een koppig trekje om haar mond. Ze leek helemaal niet op Belles moeder, haar oudere zus.

Dat had Belle eigenlijk nooit eerder gemerkt, maar nu viel het haar op. Tante Sophie zag er blank en Engels uit, net als papa en net als de tweeling. Alleen zij en mama waren zo donker.

Buitenstaanders, dacht ze met iets van wrok.

Ze keek toe terwijl Dodo de bladzijden omsloeg. Dodo met haar kostschoolmeisjestaal en haar vreemde combinatie van bescheidenheid en zelfverzekerdheid. Dodo, die zonder na te denken altijd wist wat fatsoenlijk was en wat niet helemaal door de beugel kon.

Meneer Traherne zou Dodo nooit op die manier hebben aangeraakt.

Belle keek naar het album. Met een schok zag ze dat de hand van haar oom op de schouder van tante Sophie lag op precies dezelfde manier waarop meneer Traherne zijn hand op haar schouder had gelegd.

Haar hart begon te bonzen. Ze sloeg de bladzijden om tot haar favoriete foto van haar ouders, waarop ze op de buitentrap stonden met Scout aan hun voeten. Papa had zijn arm om mama geslagen en zijn hand rustte op haar schouder. Waarom was haar dat niet eerder opgevallen?

Opeens was ze terug in die bedompte, groene tunnel van de reuzenbamboe, en voelde ze de hand van meneer Traherne zwaar op haar schouder. De hand gleed omlaag, drukte tegen haar borst...

Nee, dacht ze. Papa is niet zo. En Ben ook niet.

'Wie is dat?' vroeg Dodo. Belle schrok op.

Dodo had een paar bladzijden teruggeslagen en keek naar een oude prent van een groepje jonge mensen tijdens een feest. De prent zat vol vochtplekken en schimmel, maar je kon nog net een jongeman in een wit pak zien, die neerkeek op een meisje met donker haar. Ze keek recht in de camera zonder te glimlachen, en ze had een heel knap gezicht met sterke gelaatstrekken.

'Wie is dat?' vroeg Dodo. 'Er staat alleen "Gemaskerd bal, tweede kerstdag, Fever Hill, 1866".'

Belle fronste haar wenkbrauwen. 'Dat is mijn grootmoeder. De moeder van mijn moeder.' Ze slikte. 'Ze heette Rose Durrant.'

'Wat een mooie vrouw. Ik vind dat je wel een beetje op haar lijkt.'

'Welnee, helemaal niet,' zei Belle vlug.

'Ik vind van wel. Dezelfde wenkbrauwen, heel sprekend, en die boog erin. En zo'n Spaans uiterlijk, met donkere ogen en donker haar. O, en ik zie net dat ze gekostumeerd zijn! Daarom draagt ze die mantilla.' Dodo lachte. 'Nu weten we waar jouw talent voor verkleedpartijen vandaan komt.'

Belle bevochtigde haar lippen. Ze wilde niet op haar grootmoeder lijken. Een slechter voorteken bestond niet.

'Wat was ze voor een vrouw?' vroeg Dodo.

Belle schudde haar hoofd. 'Ze is al heel lang dood. Al lang voor ik werd geboren.'

Dodo wachtte tot Belle verder zou gaan, en keek teleurgesteld toen ze zweeg.

Belle zei: 'Er waren helemaal geen foto's van haar, behalve een heel kleine foto die mevrouw Herapath aan tante Sophie had gegeven. Maar toen oudtante Clemmie vorig jaar stierf, vond mijn moeder deze.'

Dodo knikte bemoedigend.

'We hebben het eigenlijk nooit over haar,' zei Belle onhandig. 'Ik denk dat ze... nou ja, een beetje slecht was.'

Dodo's ogen werden rond. 'Slecht? Hoe bedoel je?'

Belle kreeg het warm. 'Dat weet ik niet precies. Ik geloof dat ze met iemand is weggelopen. Toen ze allebei met een ander getrouwd waren.'

'Jeetje! Overspel! Wat ontzettend spannend!'

Belle sloeg het fotoalbum dicht en legde haar handen erop. Ze vond het helemaal niet spannend.

Het probleem met de Durrants, had ze ooit iemand horen zeggen, is dat ze altijd veel te ver gingen.

Destijds had Belle dat wel interessant gevonden. Tenslotte had een Durrant Eden gebouwd, het aan het ongerepte woud aan de rand van het Cockpitgebied onttrokken. Nu vond ze dat alleen maar verontrustend.

Je vindt het blijkbaar leuk om regels te overtreden, had meneer Traherne gezegd.

Was dat zo? Had hij haar daarom aangeraakt? Omdat hij wist dat ze een buitenstaander was, dat er iets aan haar mankeerde?

Dodo sloeg haar verontrust gade. 'Het was niet mijn bedoeling om zo nieuwsgierig te zijn, hoor. Ik bewonder je alleen. Je bent zo anders dan alle anderen die ik heb ontmoet.'

'Maar dat ben ik niet!' riep Belle uit. 'Ik ben helemaal niet anders!'

Dodo knipperde met haar ogen. Belle begreep dat ze naar woorden zocht om het weer goed te maken.

Dodo legde even een hand op haar arm. 'Bedenk je alsjeblieft en ga mee naar Salt River.'

'Nee. Nee, dat kan ik niet.'

Dodo beet op haar lip. 'Je bent helemaal niet anders, hoor. En je wilt toch niet hier blijven als je het geweldig kunt hebben bij ons aan de kust?'

Belle aarzelde.

Dodo zag haar kans schoon. 'O, ga alsjeblieft mee? Toe? Het zal zo leuk zijn! En ik durf te wedden dat die vervelende Trahernes niet eens komen opdagen!'